

Áhítat – 2021. 04. 07.

Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „*Fiaim, nincs valami ennivalótok?*” Így válaszoltak neki: „*Nincs.*” Ő pedig ezt mondta nekik: „*Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és aláltok!*” Kivetették, tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt. Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „*Az Úr az!*” (János 21:1-14)

Jézus ebben a jelenetben harmadszor jelenik meg a tanítványainak, miután feltámadt a halálból. Nagyon szürkén kezdődik ez a történet, nagyon egyszerűen, hétköznapián, sőt szomorúsan. De nagyon diadalmasan, felségesen és áhítatosan folytatódik és fejeződik be. A tétova tanítványok halászni mennek. Egész éjszaka hánykolódnak a mesterségükkel, de nem fognak semmit. A hajnali szürkületben megáll Jézus a parton, odakiált hozzájuk a víz fölött: „*Fiaim! Van-e valami ennivalótok?*”. A fáradt, kedvetlen tanítványok azt hiszik, valami kóbor, idegen vándor kér tőlük enni. De nekik sincs! Hiába a legjobb szándék, nem tudnak adni! Visszaszáll a hang: „*Nincsen!*” Szomorú, de így van: Egész éjszakai fáradtság után sincsen.

Erre a nincsen-re vár az Úr! És nem csak akkor, hanem ma is minden tanítványától azt várja, hogy egyszer úgy igazán, szívből, kimerülve, fáradtan, csalódva, reménytelenül azt tudja mondani, hogy „*nincsen!*” Minden igazi, felülről jövő áldás és csoda megtapasztalása előtt el kell jutnia a léleknek arra az önmaga erejéből kiábránduló igazságra, hogy „*nincsen!*”

Most minket kérdez Jézus. Bár szívből tudnánk Neki azt mondani: Bizony, nincsen semmi, amit Neked adhatnék, Uram! Hiába minden igyekezetem, minden fáradtságom, még sincs bennem semmi jó, semmi szép, semmi igaz! Nincsen bölcsességem, szentségem, csak egy nagy ürességet, egy kiürült, csődbe jutott, önmagából kiábrándult, csalódott szívet tudok adni Neked, Uram! Boldog az ember, aki ezt a belső, lelki ürességet tényleg felismerte, aki nem áltatja magát, hogy neki van, hanem őszintén, szomorúan, bevallja az Úrnak, hogy bizony, nincsen! Semmi sincsen! Mert ez a „*nincsen*” az előfeltétele annak, hogy most már ezután legyen! Mégpedig az Úrtól legyen minden, amiért én mindeddig hiába fáradtam! Csak ezután hangzik fel Jézus ajkáról a biztató parancs: „*Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!*” És ezután születik a felismerés: „*Az Úr az!*” (Joó Sándor 1949. 05. 08. Részlet.)

Ébresszen bennünk imádságot az ének üzenete:

*Mindenek meghallják, és jól megtanulják,
Kik segedelmiüket nem Istentől várják:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*

*Hogyha a városnak, avagy háznak népét
Nem az Isten őrzi, hidd el annak vesztét:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*

*Csak hiába léssen reggel felkeléstek
Néktek, kik erősen Istenben nem hisztek:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*

*Eképpen történik mindnyájan tinektek,
Munkával, bánattal kenyeret kik esztek:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*

*Nagy könnyen az Isten mindent ad azoknak,
Kik csak benne bíznak, s hozzá fohászkodnak:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*

*Mint a sebes nyilak az erős kezében,
Erősek a hívek Isten kegyelmében:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*

*Boldog, aki lelkét hittel erősíti,
Minden ellenségét bizonynal meggyőzi:
Nincsen Isten nélkül segítség és idvesség.*